* * *

Коли місячний жах плюскотить —
Все в отруйному розчині місто.
Без надії заснути й на мить
Бачу в зелені мли мимохіть
І не море, й не власне дитинство,
Не метеликів рій, не квітник,
Де гряда білосніжних нарцисів,
Не якийсь там шістнадцятий рік...
А лиш танець, застиглий навік,
Надмогильних твоїх кипарисів.

1 жовтня 1928